

Jessica Clare
Gestrand met een miljonair

ISBN 978-90-225-7216-0
ISBN 978-94-023-0294-3 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Stranded With a Billionaire*
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: Bart van den Tooren | BVD T
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 Jessica Clare
Published by agreement with the author, c/o Baror International, Inc.,
Armonk, New York, USA
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De muziek dreunde door de bar, die stampvol was. Toch stapte er niemand op Logan Hawkings af. Hij was alleen en baande zich een weg tussen de uitgelaten gasten door. Misschien lag het aan de arrogante uitdrukking op zijn gezicht of de perfecte snit van zijn dure maatpak, waardoor voor iedereen duidelijk was dat hij niet uit deze buurt kwam. Het kon ook aan zijn zelfverzekerde, zwierige manier van lopen liggen, die de mannen bij hem wegjoeg maar de vrouwen deed omkijken.

Hij was hier niet voor een gezellig praatje.

Bij de bar liep hij verder via een smalle gang naar een deur waar een grote man met een kaalgeschoren hoofd voor stond. De bewaker droeg een pak en een zonnebril – hoewel dat binnen natuurlijk niet nodig was – en had een oortelefoontje met een snoertje dat achter in zijn kraag verdween. Toen hij Logan zag aankomen nam hij hem alert op.

Met een geroutineerd gebaar legde Logan de wijs- en middelvinger van zijn rechterhand op zijn bovenarm, precies op de plek waar zijn tattoo zat.

De bewaker knikte en stapte opzij.

Logan duwde de deur open en liep de trap af naar de kelder. Er hing een wolk van sigarenrook boven de groene achthoekige tafel in het midden van het vertrek. Er stond een dientafel

tegen een van de wanden en op de tafel lagen stapels pokerfiches tussen de bierflesjes. Het was de avond van de broederschap, de beste avond van de week, vond Logan. Hij keek vluchtig in het rond. Iedereen was er al, hij was de laatste, wat niemand verbaasde. De mannen rond de tafel waren allemaal ongeveer van zijn leeftijd. Ze zagen er verzorgd en getraind uit, droegen dure kleding en straalden het zelfvertrouwen uit dat gepaard gaat met succes. Hoewel sommigen het er wat al te dik bovenop legden.

Naast de stoel die ze voor hem vrij hadden gehouden zat Hunter Buchanan, de rustige onroerendgoedmagnaat. Hij had nare littekens in zijn gezicht, en was Logans beste vriend. Daarnaast zat Reese Durham, een wat roekeloze vent die binnenkort de beschikking kreeg over zijn miljardenfortuin. Op de plek naast hem zat Griffin Verdi, een Engelsman van adel en de 'professor' van het stel. Dan volgde Jonathan Lyons, eigenaar van Lyon Automotives, berucht gelukszoeker en avonturier. Cade Archer was de laatste in de kring, de weldoener van de groep.

Toen Logan binnenkwam, keken de mannen nauwelijks op van hun kaarten.

'Je bent laat,' zei Reese Durham met een sigaar losjes in zijn mond en met een pokerface bekeek hij de kaarten in zijn hand.

Logan trok zijn colbertje uit, slingerde het nonchalant in een hoek en liep naar de stoel die nog vrij was, waarop Cade hem met een uitgestoken hand begroette. Hij schudde de hand en draaide zich daarna om naar Hunter Buchanan, die hij een klapje op zijn rug gaf. Hunters littekens zagen er zelfs bij het gedimde licht weezinwekkend uit.

'Je komt precies op tijd,' zei Cade opgewekt. 'Reese had het net over Gloria.'

Fronsend schudde Logan zijn hoofd terwijl hij ging zitten. 'Gloria?'

Reese grinnikte naar hem. ‘Je weet wel, Gloria met de wulpsse rondingen en dat mooie blonde haar. Ben je al op haar uitgekeken? Een paar maanden geleden nam je haar mee naar het benefietgala van Stewart.’

Was dat zo? Hij kon het zich niet herinneren. Hij had al heel lang geen tweede date gehad. Sinds... sinds Danica niet meer. ‘Ik weet niets van Gloria.’

‘Dus je vindt het niet erg als ik haar mee uit vraag? Ik zag haar laatst op een feest en zou het niet erg vinden om haar nog eens te ontmoeten.’

‘Of ik het erg zou vinden?’ vroeg Logan en hij snoof spottend. ‘Ik weet niet eens meer hoe ze eruitziet, dus ga je gang.’

‘Wist je dat ze bevriend is met Danica?’ Reese keek hem vragend aan.

‘Dan mag je haar al helemaal hebben,’ zei Logan op kille toon. ‘Als ze een vriendin van Danica is, kan ze voor mijn part doodvallen.’

‘Ik dacht al dat je zoiets zou zeggen.’ Reese lachte.

‘Doe me een lol en begin niet nog eens over Danica,’ zei Logan vriendelijk, maar hij keek zijn vriend waarschuwend aan.

Hij wilde niet meer aan die op geld beluste meid denken. Ze behoorde tot het verleden en hij wilde haar vergeten. Zijn vader had hem bespot omdat hij voor Danica was gevallen en had hem uitgemaakt voor naïeve sukkel. Achteraf bleek hij gelijk te hebben en dat stak hem meer dan hij wilde toegeven.

‘Waarom ben je zo laat?’ Hunter zette een stapel fiches in terwijl hij Logan aankeek.

Met zijn vraag bracht hij het gesprek subtiel op een ander onderwerp en Logan wendde zich tot hem terwijl hij zijn beurt voorbij liet gaan. Hunter gaf zijn inzet aan de bank en schoof zijn fiches naar Logan.

‘Ik heb een nieuwe chauffeur,’ antwoordde Logan. ‘Hij raak-

te de weg kwijt.’ Zijn toon suggereerde dat het niet nog eens zou gebeuren.

Reese snoof en schudde zijn hoofd. ‘Jij ook altijd met je smoesjes.’ Hij gebaarde naar de stapel fiches in het midden van de tafel. ‘Gaat iedereen mee?’

Nadat er weer was gedeeld tuurden de zes mannen naar de kaarten in hun hand. Toen ze die open op tafel legden deed Cade onmiddellijk een bod, waarna vier man pasten. ‘Die uit-sloover heeft een *two pair*,’ zei Jonathan vervuld van afschuw, en hij keek naar Cade. ‘Je weet dat hij niet kan bluffen om zijn huid te redden.’

Met een zucht legde Reese zijn kaarten op tafel, nu bleef Cade over. ‘Verdomme man, je hebt gelijk. Ik moet ook passen.’

Cade grinnikte en schoof het geld naar zich toe. ‘Misschien heb ik wel gebluft.’

‘Nee, dat zeker niet,’ zei Jonathan en hij nam een slok bier. Daarna pakte hij een biertje van de dientafel en gaf het aan Logan. ‘Jij kunt niet bluffen.’

‘Goed,’ zei Logan terwijl hij het flesje openmaakte en snel een slok nam. ‘Nu we hier allemaal zijn... open ik de bijeenkomst van de broederschap.’

De mannen hieven hun bierflesjes en tikten die tegen elkaar. ‘*Fratres in prosperitatem*,’ klonk het als uit één mond, een ritueel dat ze elke week herhaalden. Het was het motto van hun geheime genootschap: broeders in succes.

‘Zoals altijd eerst een rondje,’ zei Logan. ‘Jonathan begint.’

‘De verkoop van Lynde Automobiles loopt uitstekend. We willen een nieuwe lijn ontwikkelen van cabrio’s met een elektrische motor maar met voldoende pk om te kunnen concurreren met Daytona.’ Hij grinnikte. ‘Ik denk erover om hem zelf ook te gaan gebruiken. Ik zal jullie de technische details besparen.’

‘Dat is een hele opluchting,’ zei Griffin geaffecteerd op verveelde toon.

Jonathan reageerde niet meteen maar pakte de kaarten, schudde ze en deed opnieuw. ‘Het prototype zal niet eerder klaar zijn dan volgend kwartaal. Maar zodra de auto in productie gaat, krijgen jullie er een, als eerbetoon aan de broederschap.’

Jonathan weidde nog wat uit over zijn auto’s tot hij zei: ‘Jij bent aan de beurt, Griffin.’

De jongeman haalde zijn schouders op en tuurde naar zijn kaarten. ‘Bij mij draait het om geld dat zich vanzelf vermenigvuldigt.’

‘En dat zegt de man die in weelde en rijkdom is opgegroeid,’ merkte Reese op. ‘Dat geluk hadden we niet allemaal.’

‘Ik kan er ook niets aan doen dat ik uit een rijke familie kom. O, en ik heb geïnvesteerd in Cades medisch onderzoeksinstituut,’ vertelde Griffin zwaaiend met zijn vrije hand. ‘Dan doe ik tenminste iets goeds met mijn geld en bovendien is het aftrekbaar bij de belasting.’

‘Reese?’ vroeg Logan.

‘Mijn nieuwste aanwinst, de Vegas Flush, lijkt de Stanley Cup dit jaar te gaan winnen. Jullie kunnen vanzelfsprekend tickets krijgen via mijn secretaresse. Ik ben ook van plan om een rugbyteam aan te kopen.’ Hij grijnsde. ‘En misschien ook een voetbalteam. Dat is een sport die hier in Amerika goed loopt. Dus het zou een slimme investering zijn, zeker als ik een bekende speler heb die het publiek naar de stadions trekt. Maar daarover ben ik nog in onderhandeling.’

Ze hadden het even over sportteams en daarna was Cade Archer aan de beurt, die over revolutionaire medische resultaten begon die zijn onderzoeksinstituut had voortgebracht en over een paar liefdadigheidsevenementen die eraan kwamen.

Cade was de weldoener onder hen. Hij verdiende kapitalen maar wilde dat doen door een nobel doel na te streven dat het belang van de mensheid diende.

De rest was alleen maar bezig met zo veel mogelijk geld verdienen.

Reese, Logan en Griffin deden verslag van hun zaken en daarna gingen ze weer verder. Hunter was als laatste aan het woord, maar hij hield het zoals altijd kort. De man met de littenkens was niet zo spraakzaam. Hij bleef meestal op de achtergrond terwijl hij van het gezelschap van zijn vrienden genoot. Maar vanavond had hij iets belangrijks te vertellen en hij wendde zich tot Logan. 'Ik heb iets opgevangen over een investering in onroerend goed, Logan. Misschien is het iets voor jou? Het gaat om een groot resort op de Bahama's dat een financiële injectie nodig heeft. Het ligt in het Exuma-district. Een vriend van me zoekt een koper en ik denk dat het een winstgevende onderneming kan worden.'

Logan knikte nadenkend en schonk nauwelijks aandacht aan zijn kaarten. Het klonk als iets wat in zijn straatje paste. Hawkings Conglomerate was een vastgoedbedrijf dat bedrijven die failliet waren gegaan voor een prikkie opkocht om er winstgevende bedrijven van te maken. 'Op een gunstige locatie?'

'Naar wat ik heb gehoord wel, ja. Het is de moeite waard om er poolshoogte te nemen. Een Franse miljonair heeft interesse getoond, maar ik wilde jou eerst tippen.'

Logan gromde nadenkend. Hunter zou het niet onder zijn aandacht hebben gebracht als het geen goede investering was. Normaal gesproken hield hij zijn mond over dit soort zaken. Hij financierde de bedrijven van zijn vrienden als ze geld nodig hadden, maar zijn eigen zaken hield hij voor zich. Logan waardeerde dat in hem. De man was een eenling en Logan ver-

moedde dat hij naast de broederschap weinig of geen vrienden had.

‘Ik heb het momenteel nogal druk, maar ik zal proberen tijd te maken,’ zei Logan met een knikje.

‘Misschien moet je er een vakantie van maken,’ opperde Reese. ‘Een paar dagen weg uit je kantoor, je problemen voor even vergeten.’

Logan keek Reese boos aan en legde zijn verplichte inzet op de pot. ‘Ik heb allang geen problemen meer.’ Godzijdank had hij Danica op tijd gedumpt voordat hij met zijn stomme kop met haar was getrouwd. En ongeveer op hetzelfde moment was zijn onhebbelijke vader overleden. Dat waren twee vliegen in één klap, die hem het leven niet langer zuur konden maken.

Reese lachte geamuseerd om Logans reactie, alsof hij hem niet geloofde. ‘Meen je dat nou? Want ik heb iets anders...’

‘Bemoei je er niet mee,’ viel Logan hem in de rede.

Nu haalde Reese grijnzend zijn schouders op en richtte zijn aandacht weer op zijn kaarten. ‘Ga je gang.’

Toch bleef Logan aan de opmerking van Reese denken, waardoor hij zo was afgeleid dat hij doorspeelde terwijl hij slechte kaarten had en daardoor tweeduizend dollar aan Jonathan verloor zonder dat hij het in de gaten had.

Dus Reese vond dat hij aan vakantie toe was, dacht Logan. Hij moest lachen om het idee alleen al. Succesvolle zakenmannen hadden geen vakantie nodig, hoe meer ze werkten, hoe groter hun succes. Maar de investering waarover Hunter hem getipt had klonk veelbelovend, en hij wilde Hawkings Conglomerate zo divers mogelijk houden. Een vakantieresort in de Bahama's was weer eens iets anders.

Hij merkte dat Hunter hem vanuit zijn ooghoek opnam. Had de vastgoedmagnaat besloten dat hij de deal aan Logan overliet omdat hij dit varkentje wel kon wassen, of vond Hun-

ter soms óók dat Logan aan vakantie toe was?

Het verpestte zijn humeur behoorlijk. Eerst vertelde Reese hem wat hij moest doen, begon Hunter nu ook? Dat had hij niet achter hem gezocht. Hij was de zwijgzaamste in hun midden, maar met zijn scherpe geest doorgrondde hij de dingen vaak het snelst.

Zijn vader zou hem hebben uitgelachen als hij over een vakantie was begonnen. Hij had hem geleerd dat je altijd controle moest houden over je werk, als een stuurman aan het roer. Een vakantie betekende dat je de teugels liet vieren, dat maakte je zwak en weekhartig. De mannen van Hawkings waren geen watjes, ze vielen alleen wel op de verkeerde vrouwen. Zijn vader had zijn moeder getrouwd, maar dat was voor beiden een grote vergissing gebleken. Logan zelf had zich door het lieve gezicht van Danica laten misleiden en was bijna zo gek geweest om met haar in het huwelijksbootje te stappen.

Hij tuurde fronsend naar de kaarten in zijn hand terwijl hij zich het gezicht van ene Gloria probeerde te herinneren, maar het was een vergeefse poging. Zijn geheugen zat vol met vergaderingen, zakendiners en contracten, en niet met vrouwen. Misschien was een vakantie c.q. zakenreis bij nader inzien toch wat hij nodig had.

‘Ik ga erheen,’ zei hij beslist tegen Hunter.

Twee maanden later

‘Ik zeg het niet graag,’ zei Sharon tegen Brontë, en ze liet zich op het bed ploffen. ‘Maar dit is het slechtste hotel waar ik ooit ben geweest.’

‘Het is gratis,’ diende Brontë haar vriendin van replek, en ze probeerde haar ergernis te verbergen. ‘Je kunt moeilijk klagen

over iets wat gratis is. Epicures zei: “Niet wat we bezitten maar waarvan we genieten bepaalt onze rijkdom.”

‘Hm-hm,’ mompelde Sharon op een manier waaruit Brontë opmaakte dat ze niet had geluisterd. In plaats daarvan pakte ze de afstandsbediening en zette ze de tv aan, waarna ze begon te zappen. ‘Ze lengen de drankjes bij het zwembad aan met water, heb je dat gemerkt?’

Voor de zoveelste keer in twee dagen had Brontë er spijt van dat ze Sharon had meegevraagd. Toen ze op 99.9 Pop Fever, de lokale radio, deze vakantie voor twee personen had gewonnen, had ze ernaar uitgekeken. Haar vriendinnen uit Kansas City konden niet mee omdat ze moesten werken, haar huisgenoten uit het studentenhuis hadden ‘echte’ banen met verantwoordelijkheden en konden ook geen vrij krijgen voor een lastminute-vakantie, of die nu gratis was of niet.

Brontë was serveerster in een bistro en het was geen probleem om vrij te nemen, want ze kon haar diensten met collega’s ruilen. Sharon had Brontës gesprek op de radio tijdens het werk opgevangen en had genoeg vrije tijd voor een vakantie. Ze had het net uitgemaakt met haar vriend en wilde er graag even tussenuit. Dus vroeg ze of Brontë gezelschap wilde, sterker nog, ze was ervan uitgegaan.

Sharon was een collega maar ze waren geen dikke vriendinnen, ze konden het redelijk met elkaar vinden. Ze had Brontë een paar keer smekend aangekeken als ze weer over de vakantie begon. Daarom voelde Brontë zich schuldig als ze haar tweede ticket niet zou gebruiken. Uiteindelijk had ze toegegeven en Sharon meegevraagd.

Dat was een grote vergissing. Na een vlucht met veel turbulentie, waar Sharon de hele reis over had zitten klagen en een overtocht naar het eiland, waar Sharon ook aan één stuk door over had geklaagd, deelden ze nu de kleinste hotelkamer die er

maar was. Brontë bedacht dat ze een volgende keer alleen op vakantie zou gaan. Achtenveertig uur met Sharon opgescheept zitten waren er zevenenveertig te veel.

Brontë wilde graag van haar vakantie genieten, maar Sharon maakte het haar wel moeilijk.

Ze was nogal slordig en liet haar kleren en schoenen door het hele kamertje slingeren. Verder pikte ze steeds de badkamer in en gebruikte ze al het warme water en de handdoeken. En de eerste avond was ze tot diep in de nacht zonder Brontë gaan feesten. De minibar was ook al bijna leeg, ondanks Brontës waarschuwing dat elk drankje in rekening werd gebracht. De kamer stond op haar naam, dus de drankjes kwamen voor haar rekening.

‘Het is net een goedkoop motel hier,’ verzuchtte Sharon, en ze gooide haar koffer op het bed, haalde al haar kleren eruit en gooide die op de grond tot ze haar knalroze bikini had gevonden. ‘Je had moeten vragen of je een suite kon krijgen.’

‘Ik heb deze vakantie met een prijsvraag op de radio gewonnen zoals je weet, dus ik heb niets te willen.’

‘Nou, ik had om een grotere kamer gevraagd. Deze is net zo groot als een kledingkast!’ Sharon trok haar zomerjurkje uit en deed haar bikini aan.

Brontë richtte haar aandacht weer op de reisgids en negeerde Sharons voortdurende geklaag. Het resort was inderdaad een beetje aftands, toch was Seaturtle Cay in de Bahama’s een welkome prijs. Om te beginnen was het gratis. Ze had geen cent uitgegeven aan de reis of het hotel en dat kwam haar goed uit, want ze zat momenteel nogal krap bij kas. Maar het belangrijkste was dat ze een paar dagen vrij had. De stranden waren hier fantastisch, dat had ze in de reisgids gezien en in folders voor parasailing en snorkelen. Het moest alleen wel ophouden met regenen.